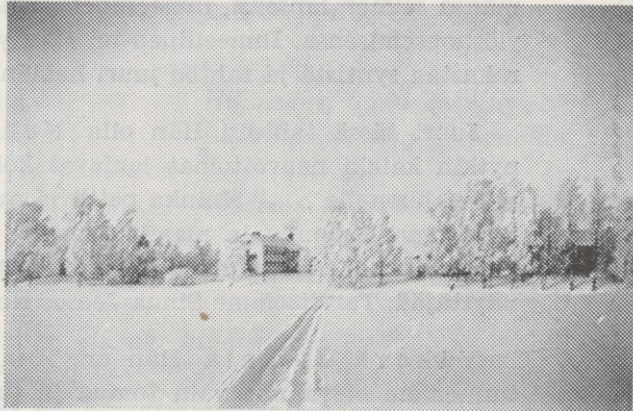

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1956

N:o 5

Aatto Koivisto:

„Hänen nimensä kuuluu:
Ihmeellinen, Neuvonantaja,
väkevä Jumala, iankaikki-
nen Isä, Rauhanruhtinas”

Ihmeellinen on Hän, Herra Jeesus. Ihmeellinen siinä, että Hän vapaaehtoisesti otti päällensä orjan muodon meidän tähden ja tuli ihmiseksi. Kaikessa Häntä sitten täällä kiusattiin samalla tavalla kuin meitäkin, kuitenkin ilman syntiä. Ihmeellinen oli Hänen syntymänsä seimen lapseksi, ihmeellinen Hänen elämänsä, kuolemansa ja ylösnousemisensa. Ihmeellinen on Hän yhäti siinä, että vielä nytkin rakastaa syntistä ja tahtoo juuri heidän huonot asiansa korjata.

Juuri tässä tahtoisii Hän olla Neuvonantajamme. Siksi nytkin kaikki neuvottomat laulavat koko sydämestään: ”On ainut neuvo huonolle . . .” Kuinka pettäviä ovatkaan kaikki muut neuvot, joita oma lihamme ja maailma meille tarjoavat. Siksi niin monet nuoretkin harhailevat maan pimeässä, ettei heillä ole taluttajaa, tien näyttäjää. Tarvitsemme Sinua Jeesus Neuvonantajaksi.

Väkevä Jumala Hän on. Kun kaikki muu horjuu ja me tunnemme olevamme vain tomua ja tuhkaa, ”on ainut turva heikolle” väkevä Jumalamme. Väkevä Hän on sanonut olevansa kuitenkin vain heikoissa.

Nämä heikot saavat nyt puhutella Häntä iankaikkisena Isänä, sillä he ovat tulleet Hänen lapsikseen uuden syntymisen kautta. Hän on poistanut tunnoilta kaiken rauhottomuuden synn, synnin, lahjana, ihmeellisenä, ilman mitään mahdollisuuttamme tai ansiotamme. Sinun nimesi, Jeesus, onkin siksi Rauhanruhtinas.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 5

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1956

Luoksesi hyvyys...

*Talttukoon kiihko maan,
Tyyntyköön meno levoton,
vain hiljaisuus ja hyvyys puhukoot,
ihanat, taivassyntyiset.*

*Hiljaisuus, laulu enkelten,
isille humissut ja profeteoille,
kuin tuuli soi
sydämen näkinkengän sokkeloissa:
Nöyrille armo annetaan.
Kuulitko, kuuntelija, hiljaisuutta?*

*Ja hyvyys, yli, ohi hiljaisuuden:
Niin rakasti —
Hyvyys on, arvaamaton, matkallaan.
Ei tunne rajaa —
Lävitse epäluulon-orjantappurain
samaa
luoksesi hyvyys. Tänä yönä.*

Jaakko Haavio: Suven maa.

Lapsenusko Jumalaan

Joulun aika on lasten aika. Jokaisessa kodissa koetetaan joulun aikana pitää huolta siitä, että ainakin lapsilla olisi iloa, että he viihtyisivät. Vanhemmatkin ihmiset löytävät jouluna ilonsa lasten ilosta ja pyrkivät niin lähelle lapsia kuin mahdollista. Tahdomme heittää yltäme kaiken sen vieraan ja varsinaisen olemukseemme kuulumattoman, joka meihin on elämän varrella tarttunut, ja tulla jälleen lasten kaltaisiksi. Mikäli me tässä onnistumme, sikäli joulu tuntuu meistä joululta. Meidän on silloin hyvä olla.

Tämä havainto on melkoisessa risti-riidassa elämämme tavallisen peruskat-somuksen kanssa. Tavallisissa oloissa useimmat ihmiset luulevat elämännonnen perustuvan siihen, että on varustautunut mahdollisimman hyvin sekä aineel-lisessa että henkisessä suhteessa. Paljon tavaraa, paljon tietoa, valtaa, kunniaa ja muuta elämän hyvyttä — siinä moneen elämänohjelma. Mutta jouluna, lasten parissa, me hetkeksi unhotamme nämä tavalliset ajatuksemme ja olemme iloisia ja onnellisia saadessamme nauttia kodin hiljaisesta rauhasta, ihmisten välisestä hyvästä tahdosta ja yksinker-taisista, kaikille tajuttavista ajatuksista ja mielikuvista.

Joulu opettaa meille maallisten asiain alalla samaa, mitä Jeesus ihmisen iäistä osaa ajatellen teroittaa: "Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, hän ei pääse sinne sisälle" (Mark. 10, 15).

Ihmisen perussuhde Jumalaan samoin kuin kaikkiin muihinkin todella suuriin asioihin on mitä yksinkertaisin. Sen tajuamiseen ja toteuttamiseen hän ei tarvitse ennakkovalmistuksia, ei koulutusta eikä elämäkokemusta. Hänen on oivallettava ainoastaan se tosiasia, että hän on Jumalan edessä niinkuin luotu luo-

jansa edessä, hänestä kaikessa riippu-vainen, ja ettei hänellä voi olla tosionnea muuten kuin hänen yhteydessään. Tämä hänen on tajuttava ja eletävä sen mukaan. Tämä on niin helppotajuista, että jo lapsi ja koulua käymätön ihminen sen ymmärtää, eikä pisinkään koulun-käynti voi pääasiaan nähden viedä meitä sen pitemmälle.

Asia on niin yksinkertainen, että se herättää juuri yksinkertaisuutensa vuoksi epäluuloja.

— — — —

Lapsenusko on Jeesuksen uskoa.

Siihen kuuluu ennenkaikkea se vakau-mus, että Jumala on kaikkialla, mutta varsinkin ihmissydämessä läsnäoleva persoona, joka kaikessa ja kaiken kautta toteuttaa hyvän tahtonsa luotujensa au-tuudeksi. Hän on suuri ja korkea ja pyhä, mutta samalla kuitenkin aivan lä-heinen, niin että hän vastaa ihmissie-lulle jo ennen kuin tämä ehtii huutaa-kaan hänen puoleensa. Jumala piirittää meitä joka taholla töillään ja vaikutuk-sellaan ja täyttää meidän elämämme isällisillä lahjoillaan. Sen tähden me olemme häneen sidotut elämässä ja kuo-lemassa. Häneltä olemme saaneet kai-ken hyvän, mitä meillä on, ja hän tah-too korjata meidät ikuisiin majoihinsa. Vielä langenneinkin hän etsii meitä an-taakseen meille synnin anteeksi ja pi-tääkseen yllä yhteyttä meidän kanssamme. Ainokaisen Poikansa hän on edestämme antanut ja lahjoittaa meille kaiken muun hänen kanssaan.

— — — —

Elävässä uskossa on sisäisen kasvami-sen ehtymätön voima. Lapsenuksen elin-voima on niin suuri, että se nuorentaa koko ihmisen.

Sen tähden moni suosittelee uskoa ainoastaan vanhoille ja väsyneille. On huomattu, että henkilöt, joiden elinvoi-

ma on jo kulunut vähiin, saavat vielä uskosta jotakin virkistystä ja elämänrohkeutta, ja niin moni on valmis sanomaan, että usko on omiaan juuri tällaisille henkilöille. Hyvä olisikin, että kaikki vanhukset omaksuisivat lapsenuskon, siinä he totisesti saavuttaisivat pelastuksen. Mutta millekään ikäkaudelle lapsenusko ei sovi paremmin kuin nuorille. Jeesus ei ehtinyt tullakaan vanhaksi, ja hänen opetuslapsensa olivat todennäköisesti kaikki nuoria miehiä. Vielä tänäkin aikana nuoret kulkevat eturivissä uskontunnustajien joukossa tässä maailmassa.

Kaikkein luonnollisin lapsenusko on terveelle, turmeltumattomalle, kaikelle hyvälle avoimelle nuorelle ihmiselle, jonka sydän ei ole liian ylpeä taipumaan Jumalan herruuteen ja johdatukseen. Sellaiselle henkilölle kääntyminen lapsenuskoon käy tuskattomimmin. Iän karttuessa sydän tavallisesti kovenee, ja uskon tiellä olevat esteet lisääntyvät. Iän karttuessa lisääntyy vain harvoin viisaus hengellisissä asioissa.

Joka tapauksessa lapsenusko kuuluu elämän perustaviin, kannattaviin voimiin. Niinkuin yleensäkin kaikki välittömään näkemykseen ja mutkattomaan ajatuskulkuun pohjautuvat katsomukset on asetettava sellaisten katsomusten edelle, jotka edellyttävät jotakin "korkeampaa" viisautta, samoin lapsenusko, joka viittaa joka asteellaan kaiken olevaisen ja kaiken elämän äärimmäiseen ja läsnäolevaan syyhyn, Jumalaan. Ei kukaan voi rakentaa viisaammin ja turvallisemmin kuin ihminen, joka rakentaa jumalaukseen. On vahinko, että niin moni oppii tämän viisauden pitkien kiertoteiden, monien erehdysten jälkeen. Eletään ensin ihmisviisauden mukaan niin kauan ja niin onnellisesti kuin mahdollista ja palataan ehkä lopulta pettyneinä ja haaksirikkoisina tielle, joka alusta saakka oli suorana edessä.

Lapsenusko on ihmisen luonnollisin asenne Luojan ja Jumalan edessä. Olemme Jumalan käsialaa, ja hänen silmis-

*"Isä meidän" . . . "anna meille"!
Rukous, ihmisen yksinäinen kohtaaminen Jumalan kanssa, vie hänet sisälle hengelliseen yhteyteen. Hän ei ole yksin Jumalan edessä. Hänen rinnallaan seiso näkymättömänä suuri rukoilijain parvi. Ja hänen esirukouksensa niiden ihmisten puolesta, jotka ovat hänen ympärillään ja jotka Jumala on hänelle uskonut, vetää heidät samaan siunattuun yhteyteen. Kristillinen yhteys sulkee syliinsä rukouksessa uskonveljet, työtoverit, kirkon, lähetyksen, koko kristikunnan maan päällä. Kristillinen rakkaus rukoilee erityisesti kärsivien veljien puolesta.*

*Piispa Rosenquist
Paimenkirjeessään*

"Mestari, älä anna minun pyrkiä niinkään siihen, että minua lohdutettaisiin, kuin että lohduttaisin, että minua ymmärrettäisiin, kuin että ymmärtäisin, että minua rakastettaisiin, kuin että rakastaisin."

Fransiskus Assisilainen

sään me olemme aina lapsia, joko uskovia ja hyväntapaisia tai uskottomia ja häntä vastaan asettuneita. Mutta samanlaisiahan me olemme muihin suuriin asioihin nähden. Kun maankuori vavahtelee ja luonnonvoimat liikkuvat, kun kansakunnat kuohuvat ja historian hengenkäy ohitsemme, mitä me silloin olemme muuta kuin heikkoja, avuttomia ihmisparkoja, jotka kykenemme enintään toteamaan sen, mikä tapahtuu. Ja seisoessamme maailmankaikkeuden edessä silloinkin, kun se on levossa eikä uhkaa meitä tuholla ja kuolemalla, me olemme lapsia, aloittelijoita, opiskelijoita. Miksi siis teeskennellä itsenäisyyttä, riippumattomuutta ja turvallisuutta, ikäänkuin kykenisimme omin varoin rakentamaan elämämme rakennuksen? On paljon arvokkaampaa antaa Jumalalle kunnia, turvata häneen ja tunnustaa hänen isäntävaltansa meihin nähden. Kuinka Jeesus sanoikaan? "Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, hän ei pääse sinne sisälle."

(Antti J. Pietilä: Elävä usko.)

Oloitsetko vai vainoatko?

Joulu on ovella. Se saapuu taas meidän jokaisen luo niinkuin monesti ennenkin. Päättyy valmistuksen aika ja saamme ottaa vastaan suuren vieraamme. Enkelien jouluyön sanoma: "Minä ilmoitan teille suuren ilon" tuo todellisen ja parhaimman ilon jokaisen kristityn sydämeen.

Jumalan antama armolupaus on täytynyt. Ihmiskunnalle on syntynyt Vapahtaja. "Oi, terve tänne tultuas, syntist' et hykkää armias".

Kuitenkin tuo joulun iloon sanoma: "Herodes etsii lasta, surmatakseen hänet", kovan todellisuuden. Tämä maailma vainoaa omaa Vapahtajaansa heti tämän syntymän jälkeen. Samoin käy hänen todistajilleen. Rakas ystävä, annatko Sinä maailman tuomion vieroittaa itsesi pois Jeesuksesta. Onko sinulla rohkeutta olla Jumalan lapsi siellä, missä muita uskovaisia ei ole. Ehkä se on joskus vaikeaa, mutta älä silti kiellä omaa Vapahtajaasi, jonka syntymäjuhlaa nyt kohta taas käymme viettämään. Saakoon tämä joulu tuoda sinunkin sydämeesi todellisen joulurauhan, rauhan, jota ei maailma pysty horjuttamaan.

Maija Liisa Kähkönen.

Jumala on aina sama

Elämässä on kaikki muuttuvaista. Voidaan myös sanoa, ja usein sanotaankin: Elämä on kehityksen alaista ja niin on hyvä. Tavat, lait, käsitykset, kaikki muuttuvat, kehittyvät. Kehitys tuo epäilemättä paljon hyvää, mutta eikö myöskin paha voi kehittyä, laajentua ja muuttaa muotoaan niin, ettemme sitä usein huomaakaan emmekä eroita pahaa hyvästä.

On vielä eräänlaista "kehitystä". Näennäinen ystävyys voi muuttua vihamielisyydeksi ja mihin ennen luotimme, voi menettää luotettavuutensa. Kaikesta tästä seuraa, että meillä ei ole mitään kiinnekohtaa elämässämme, ellemme usko Jumalaan ja Hänen muuttumattomuuteensa. Kovimmatkaan koettelemukset eivät murskaa ja raunioita sitä elämää, joka on ankkuroitu Häneen kyllin vahvoin köysin, uskon köysin. Onkohan meidän ankkuriköytemme kyllin vahva?

Mutta ajattelemmeko useinkaan loppuun saakka, mitä merkitsee, että Hän on muuttumaton ja jos niin teemmekin, menettelemmekö elämässämme siten, kuin tämä totuus velvoittaisi? Hän on muuttumaton olemukseensa, sanaansa, käskyihinsä ja vaatimuksiinsa nähden. Tuntuu niin kuin me kristityt olisimme unohtaneet, että Jumala on pyhä ja kiiivas Jumala. Eikö aikamme ole täynnä hengellistä rikollisuutta? Jumalasta ja uskon asioista puhutaan, hengellistä toimintaa on paljon, mutta muu yleinen elämä ja elämäntyyli todistavat kaikkea muuta kuin kristillistä elämäntapaa. "Heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman." 2 Tim. 3: 5. Todistetaan Jumalasta puheina ja lauluina, kun ollaan niissä merkeissä koolla, mutta muulloin seura- ja arki-

Koska on armoa Sulla

*Herra armahda meitä,
meillä on kylmyys ja yö.
Katkerat sanat on meillä,
katso, ne rakeina lyö
toisia nääntyneitä.
Herra, armahda meitä!*

*Pelasta meidät, Herra
toistamme rakastamaan,
hylkäämään kovuus ja kauna.
Nöyrtyen unohtamaan
haavamme, lyödyt kerran,
pelasta meidät, Herra!*

*Meille anteeksi anna!
Olemme raadellut,
yhtä särkyneet kaikki.
Kätämme tahritut
mihin voisimme panna?
Herra, anteeksi anna!*

*Herra, me tahdomme tulla,
vaikka on vaikea nyt,
koska kuulemme jälleen:
"Lapsi on syntynyt."
Koska on armoa Sulla,
— Herra, me tahdomme tulla.*

Eeva Tikka.

elämässä puhutaan roskaa ja mielistel-
lään maailmaa. "Luopukoon vääryydestä
jokainen, joka Herran nimeä mainitsee",
ja "mikä sinä olet puhumaan minun
käskeystäni ja ottamaan minun liittoni
suuhusi, sinä, joka pidät yhtä pahanteki-
jain kanssa", sanoo Jumala sanassaan.
Meiltä puuttuu suuressa määrin Juma-
lan pyhyden tunto. Puuttuu pyhä ar-
kuus ja pelko. Puuttuu halu elää Kris-
tuksen esikuvan mukaan nöyryydessä ja
hiljaisuudessa. Emme ota Hänen sano-
jaan vakavasti, jos ne eivät ole sopu-
soinnussa ajatustemme ja elämämme
kanssa.

"On kohtalokasta olla ihminen", mutta
vielä kohtalokkaampaa on olla kristitty,
kristinuskon opetusta saanut ihminen,
sillä meidän vastuumme on suurin. Eri-

koisesti meillä on lähellä vaara pitää hal-
pana ja polkea maahan Kristuksen veri.
Jumalan sana antaa ankaran tuomion
tieten ja tahallaan tehdyistä synneistä.

Jumalan silmät ovat kuin tulen liekit,
kun Hän katselee meidän tekojamme,
ajatuksiamme ja toimintaamme myös
Hänen työsarallaan sekä vaikuttimiam-
me siihen. Hän näkee meidän likaiset kä-
temme, suumme ja sydämemme, ja koska
Hän on rakkaus, tahtoi Hän ne puh-
distaa. Annammeko Hänen tehdä sen
joka päivä?

"Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka
seisoo Hänen pyhässä paikassansa? Se,
jolla on viattomat kädet ja puhdas syd-
än, joka ei halaja turhuutta eikä vanno
väärin." Ps. 24: 3—4.

Tuomo Tanskanen

Sydämen adventti

On pitkä aika, kun olemme tavanneet toisiamme. Yhteinen uskomme Jeesukseen yhdistää kuitenkin meitä Sanassa ja Sanan lupauksessa: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta". Elämme kirkkovuodessamme adventtiaikaa, odotuksen aikaa, tulemisen juhlaa. Onko sydämissämme adventti?

Ehkäpä joku ajattelee: Minä olen joutunut kauas Jumalasta, synti on vienyt kauas Jumalasta, riistänyt sen, minkä Jumala on lahjaksi antanut. On unohdettu rukous, Sanan lukeminen, kaikki se, mistä ennen elin ja iloitsin. Mikä oli sydämeni aarre, on kadonnut. Kuule, se Isän rakkaus, joka kohtasi tuhlaajapoi-kaa, on meille jokaiselle sama tänään — ja ehkä vain tänään. "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, minä annan teille levon." Saamme yhtyä lauluntekijän kanssa sanomaan: "Jos en voi luokses voittajana tulla, tuon sulle tappioni kuitenkin. Mä tiedän että haavoihini sulla Parannus täysi on, oi, Armoisin."

Tai Sinä nuori opistolainen, joka parhaillaan olet meille entisillekin oppilaille rakkaassa opistokodissa, muista, on etsikkoaikasi vielä tänään. Sinun on valittava, edessäsi on elämän tie ja kuoleman tie. Valitse elämä. "Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennenkuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: "Nämä eivät minua miellytä." Ehkäpä olet itse kokenut tai ainakin seurannut, mitä merkitsee maailman virvatulilla lämmitteleminen: Kuinka sydän jää tyhjäksi, ei saada sitä rauhaa ja tyydytystä, mitä syvimmältä kaipaa. "Ei maailman rikkaus, maine voi sielua tyydyttää Kun syntien painon alle vain hetkeksi yksin jään."

Kiitos olkoon Jumalalle, Hän joka on meitä rakastanut jo elämämme aamuhetkestä saakka, on uskollinen. Jeesuksen lunastustyö koskee meitä kaikkia, koko maailmaa, Sinuakin. Siellä, missä Jumala saa tehdä ihmisestä syntisen, vararikkoisen, siellä tarvitaan Jeesusta omana Vapahtajana ja siellä on todellinen adventti ihmissydämessä.

"Kristus tule! Olen sun, kastettu oon omaksesi. Anna sanas siunatun kirkastaa sun autuutesi, että nöyryn sydämin vastaan sinut ottaisin." Vk. 9: 2.

Pekka Lehikoinen

Eilen ja tänään...

*Hoosianna,
palmunlehdät tiellä
juhlamiellä
Valtiasta vastaan!*

*Hoosianna,
aasillako ainoastaan
yhä vielä
kuningas on tiellä?*

*Hoosianna,
nytkin siellä
hiljaisena tiellä
tarjoo siunaustaan.*

Valva Salomaa

RAKKAAT Pirtin Viestin LUKIJAT!

Sydämellinen tervehdykseni teille kaikille! Olen hengessä mukana, kun vietätte Vapahtajamme syntymäjuhlaa siellä kaukana kotimaassa. Vapahtajamme itse siunatkoon joulunne! Maailma on kyllä kovin levoton, mutta kristitty saa nauttia rauhaa kaiken rauhattomuudenkin keskellä.

Tulee mieleeni lapsuuteni joulut. Muistan, kuinka isäni aina jouluaattona, kun oli käyty saunassa ja kaikki kokoonnuttu pirttiin valaistun kuusen äärelle, aloitti virren "Taas jouluaika riemuisa nyt koitui koteihimme. Jumalan poika taivaasta on tullut majoihimme". Siihen me kaikki muut sitten yhdyimme. Isä piti vielä rukouksen, luki jouluevankeliumin ja vielä ehkä saarnankin ja sen jälkeen laulettiin melkein kaikki jouluvirret. Emme saaneet paljon joululahjoja. Ne eivät todellakaan olleet pääasia joulussa. Aina kun muistan lapsuuteni jouluja, tulee ensimmäisenä mieleeni tuo isän aloittama jouluvirsi ja siitä johtunut harras, mutta riemullinen tunnelma, joka sitten jatkui koko jouluajan.

Ulkonaiset puitteet joulunvietolle ovat täällä toisenlaiset kuin siellä Suomessa. Mutta joulun evankeliumi on sama, niin että voimme iloita samalla tavoin täällä kuin Suomessakin siitä, että Jeesus tuli Vapahtajaksemme.

Loka-marraskuun vaihteessa oli meillä lähettien kokous Tokiossa. Pastori Ushimaru kertoi silloin meille terveisiä ja vaikutelmiaan Suomesta. Hän näytti myös meille ottamiaan värikuvia sieltä. Siellä oli minullekin tuttu näkymä Kohtavaaralta alas Pieliselle. Opistokin näkyi puiden välistä. Kuinka kauniin sini-

seltä näyttikään Pielisen vesi ja puiden vihreys oli niin syvää. Oli kuin olisi saanut tehdä pienen matkan Suomeen. Kaikki tuntui niin kovin tultulta ja rakkaalta. Ajattelin taas silloin, niinkuin usein muulloinkin, kuinka suuri Jumalan lahja on isänmaa. Vaikka sen asian hyvin ymmärtää kotimaassa ollessaankin, niin kotimaan rajojen ulkopuolella sen vasta oikein tajuaa. Ajattelen usein säällillä sellaisia ihmisiä, jotka jostain syystä ovat menettäneet isänmaansa eivätkä ole nyt enää minkään maan kansalaisia. Vaikka me olemme täällä vieraassa maassa, niin tiedämme kuitenkin, että meillä on isänmaa siellä kaukana ja kun tulemme sinne, on meillä siellä samat oikeudet kuin kaikilla muillakin suomalaisilla. Tämä tietoisuus on meillä suurena voimanlähteenä. Tästä tulee mieleen heti ajatus, että meillä kaikilla on oikea isänmaamme taivaassa. Tietoisuus siitä on meille kaikkein suurin voimanlähde. Kuinka lohdutonta olisikaan elämä ilman taivaalliseen isänmaahan pääsyn toivoa. Kiitos Jeesukselle, Vapahtajallemme, joka syntyi kerran ihmiseksi, että meillä olisi vapaa pääsy taivaalliseen isänmaahamme!

Kaisu Piirainen.

ON SAANUT KOKEA UUTTA

Hieman arkailten astuin sisälle ja ajattelin, mitähän tämä opisto-aika voi minulle antaa. Tiesin, ettei minulla ole ketään ystävää, ei edes tuttavaa opistossa, mutta siitä huolimatta lähdin. Sain paljon vastalauseita erältä, mutta sain monilta kehoittaviakin sanoja. Nyt olen täällä ja iloitsen sydämeistäni, että olen tullut. Iloitsen myöskin siitä, että olen saanut taivaskaipuun, sillä Vapahtaja on itse sanonut: "Minä olen tullut sitä varten, että teillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys."

A-L. K.

Eräänä lokakuun aamuna heräsin siihen todellisuuteen, että nyt oli se päivä, jona aloittaisin erään nuoruusvuosieni sisältörikkaimman talven. Näissä ajatuksissa sitten saavuinkin tänne opistolle toisten nuorten mukana.

Opisto oli taas avannut ovensa. Se huokui ystävällisyyttä jokaisesta sopesta tulijaa vastaan. Kaikissa huoneissa, ainakin tuolla tyttöjen kerroksessa, oli sama näky: matkalaukkuja, sekä epätoivoisen ja kyselevän näköisiä ihmisiä. Paikat pantiin kuntoon ja tutustuttiin jo taloonkin. Toisen päivän iltana sitten kokoonnuimme tutustumistilaisuuteen, siellä opettajat meille esittäytyivät ja me heille. Se ilta on ollut eräitä ihanimpiä iltojamme tänä syksynä. Olimme kaikki vielä toisillemme vieraita, mutta illan hengen tuntu oli siunauksen pyytämisen alkavalle lukuvuodelle.

Opistomme alkajaisjuhlat olivat seuraavana sunnuntaina, joten saimme ruveta täysin voimin juhlavalmisteluihin. Kaikki olikin saatu valmiiksi kauniin ja aurinkoisen alkajais-sunnuntain valjetessa päiväksi. Se päivä sisälsi paljon. Saimme kuulla puheita, entisten opistoilaisten todistuksia, laulua y.m. Erityisesti jäi mieleeni näistä juhlista professori Vuorisen puhe verievankelumista sekä erään toveriliittolaisen puheesta sanat: "Aika on lyhyt" ja "käytä opistoaikasi jokainen hetki oikein". Myöskin monet puhuttelevat Siionin Kanteleen laulut jäivät soimaan mieleeni näiltä juhlilta.

Juhlat olivat ohi ja arkinen työ oli alkanut. Nyt aloimme jo muistaa jokaisen kellon "pirinänkin" tarkoituksen.

Jokapäiväisen aamuhartauden laulussa meille muistutetaan, että jokainen päivä on armon päivä. Olemmeko omistaneet sen armon, sitä saamme kysyä itseltämme.

Tuomiosunnuntaita edeltävä sunnuntai oli puhuttelevin syyslukukautemme tähänastisista sunnuntaista. Sinä sunnuntaina piirrettiin silmiäni eteen kultakirjaimin sanat: "Ootko valmis, Herra saapuu?" Tuo sana tunkeutui sydämeeni miekan tavoin.

Nyt olemme syyslukukautemme loppua lähestymässä. Saakoon adventin Herra tehdä työtään opistonuorten sydämissä voidaksemme ottaa vastaan Vapahtajan.

A. P.

Syksy on tavallisesti harmaa. Tämä syksy elämässäni oli kuitenkin toisenlainen kuin kaikki edelliset. Aivan niinkuin se ei olisi niin ikävä eikä sateinen, sillä olihan syksyinen ilma täynnä odotusta.

Elämässäni alkoi aivan uusi vaihe, kun sain päästä tänne opistoon toisten ikäisten seuraan oppimaan kaikenlaista. Olen ollut huomaavinani, että tämä aika, minkä olen täällä ollut, on tehnyt monta asiaa aivan toisenlaiseksi. Alkaa aivan kuin huomata elämää ympärillään, tulee kiinnittäneeksi huomiota toisiin enemmän kuin ennen. Tähän asti ajattelin tai en ajatellut ensinkään, onkohan tuo noin oleva, vaan se oli niinkuin minä päätin, tai oli miten oli, aivan sama. Mikä kylläkään ei ole harvinaisen ajatus nytkään, olemmekin me ihmiset parantumattoman itserakkaita. Mutta tuo ajatus: onko tämä taas oikein, on usein mielessäni. — Rukoilemme joka päivä Jumalaa, että Hän avaisi myös minun silmäni, että oppisin näkemään ympäristöni ja itseni toisenlaisin silmin, ei niinkuin itse haluan, vaan niinkuin on Jumalan tahto.

A. M. P.

Täällä opistossa on todella saanut kokea uutta: uusia tovereita, ajatuksia, Jumalan läheisyyttä y.m. Minä en yksin ole saanut tätä kokea, vaan luulen, että melkein kaikki opistolaiset ovat saaneet sen sydämessään tuntea. Täällä oppii

Opiston arpajaisten voittoluettelo

1	Pesukone	n:o	4591
2	Polkupyörä	„	4520
3	Täkänä	„	390
4	Vaununpeite	„	4694
5	Tyyny	„	720
6	„	„	4220
7	„	„	1983
8	„	„	1920
9	Hartialiina	„	2777
10	„	„	2785
11	„	„	1426
12	„	„	2224
13	„	„	2523
14	„	„	4222
15	Pannumyssy	„	2124
16	„	„	3759
17	Yöpaita	„	3368
18	Esiliina	„	4229
19	„	„	2129
20	„	„	4277
21	„	„	158

KIITOKSET toveriliittolaisille arpojen myynnistä. Monet ovat todella olleet asialla innokkaasti ja vaivojaan säästämättä. Siitä on tunnettu iloa opistolla. Mainittakoon tässä ihan nimeltä sellaiset, jotka ovat myyneet 100 arpaa, jopa siitakin yli: Irja Liisa Hara, Kerttu Kuittinen, Siiri Elma Tolvanen, Anja Kukkonen, Pertti Kokki, Helmi Väyrynen, Kalevi Rätty, Tatu Tolvanen, Toini Kettunen, Helka Heikura, Anja Kortelainen ja Hilma Piirainen. Kaikille juonessa mukana olleille sulimmat kiitokset! Näin yhdessä yrittäen saadaan joltain aikaankin, kertyihän tästä opistolle sievoinen summa. Ja kaikille Pirtin Vies-

tuntemaan itsensä entistä paremmin ja oppii samalla ymmärtämään toisia.

Tuloni opistoon oli toisen henkilön alkuunpanema. Kuullessani häneltä itseltään olostaan täällä ja miten opistoaika oli hänelle melkein pä ratkaiseva, sain siitä kipinän pyrkiä tänne. Alkujuhlissa sain kokea, että opistolla on ystäviä, en muista nähneeni vielä missään juhlissa niin paljon väkeä kuin alkajaisissa. Se oli suuri juhla myöskin meille opistolaisille.

V. N.

tin lukijoille vielä parhainta juhla-aikaa! Pyytäkäämme jouluumme ja uuteen vuoteemme taivaan siunausta!

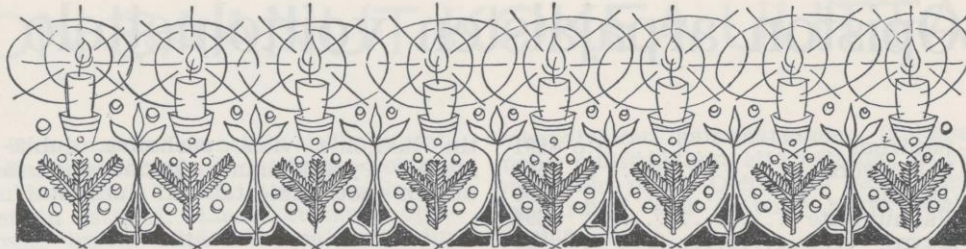
Uuden vuoden toiveita

Jälleen on vanha vuosi kulumassa loppuun ”riemuineen ja murheineen”. Kunpa sydämemme jaksaisi uuden vuoden kellojen soidessa kiittää Jumalaa kaikesta siitä, mitä Hän meille antoi menneenä vuotena. Emme silloin vielä tiedä, mitä uusi vuosi tuo tullessaan. Mutta koska Jumala on pitänyt meistä huolen tähänkin asti, ei Hän jätä meitä, kun vain uskoen luotamme Häneen. Toivoisin, että nyt alkavana vuotena voisin olla kiitollisempi kaikesta, niin murheitten kuin ilojenkin päivinä. Kunpa jaksaisin ensi vuotena suhtautua kärsivällisemmin kaikkiin lähimmäisiini ja auttaa heitä missä vain voin, niin kotona kuin täälläkin opistokodin suojissa... Kaikki meidän kohtalomme ovat Taivaan Isän kädessä. Hän pitää meistä huolen.

A. E.

Ajanratas pyöri nopeasti. Viikot vaihtuvat kuukausiksi, kuukaudet vuosiksi ja niinpä on vuosiluku 1956 huimaa vauhtia lähenemässä loppuaan. Varmasti moni meistä tekee näihin aikoihin monenlaisia lupauksia ja päätöksiä. Kuinka helppoa onkaan tehdä lupauksia, mutta kun niiden täyttäminen tulee, on jo monella vaikeampaa. Sydämeistäni nousee huokaus: ”Jumala tee minusta uusi ihminen, pese pois, mikä saastaista on! Kunpa Sinä auttaisit, että tämä talvi antaisi minulle uuden päämäärän elämään. Antaisit voimaa kaikissa niissä viettelyksissä, joita tulee eteeni. Tee minut nöyräksi ihmiseksi, anna auttavaa mieltä. Kasvata Sinä meitä jokaista tänä opistoaikana totuudessa ja itsemme tuntemisessa. Poista kaikki se, mikä estää meitä tulemasta luoksesi”. Ja lopuksi: ”Sun henkes johtaessa suo vuotten kulua, uskossa, rakkaudessa, toivossa, rauhassa. Suo meidän palvella Sua täällä ristin tiellä, niin että saamme siellä iäti iloita.”

S. V.

Kukka ja kynttilä.

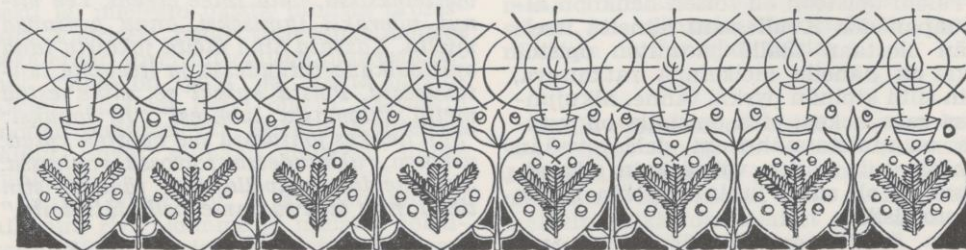
*Hehku, kukka punainen,
hehku joulurauhaa,
kerro terin tulisin
joulun ihme suurin.*

*Kerro, kukka punainen,
kerro: Seimen lapsi
valtiaana taivaan, maan
saapuu hallitsemaan.*

*Loista, pieni kynttilä,
loista pimeähän yöhön,
näytä taasen valollasi
ristiin, ristin työhön.*

*Näytä, pieni kynttilä,
näytä murheisille:
vapahdus on kaikille
Lapseen uskoville.*

Valva Salomaa.

Nyt seisahdun mä seimelles

Tuli pyyntö, että kirjoittaisin joitain jouluajutuksia Pirtin Viestiin. Ajattelin: En minä osaa mitään. Omatunto syytti: Etkö osaa mitään Jeesuksen syntymäjuhlasta, onko se niin kuollutta kohdalasi? Tuli mieleen silloin virsi 14: "Nyt seisahdun mä seimelles, Oi Jeesus autuuteni. Tuon lahjat kaikki etehes, Jotk' annoit omakseni. Mun henkeni ja mieleni, Mun sydämeni, sieluni, Ne ota synnyinlahjaks'."

Todellakin täytyy seisautua ajattelemaan, mitä varten me aherramme joulun edellä niin kuumeisella kiireellä. Haluaisimme saada lapsille pukin konttiin jotain, mistä tiedämme heidän mielensä tulevan iloiseksi. Muistammeko lapsille kertoa Jeesus-lapsesta ja siitä, mitä varten Hän tuli. Lapset ovat innokkaita kyselymään. Kysyvät liiankin paljon, saa selkänsä kääntää toivossa, että loppuisi jo, kun emme osaa vastata. Mutta Jeesus ei käänne selkäänsä, nytkin odottaa päästä sydämeesi. Annammeko tänä jouluna Hänelle lahjana sydämemme. Kuinka monta joulua Jeesus on saanut turhaan odottaa tuota lahjaa, jonka lupasimme virren säkeistössämme. Joulun jälkeen olemme tuota virttä veisanneet. Äiti ja isä sen jo opetti, tai kenelle eivät opettaneet, hän on sen koulussa oppinut. Olemme suullamme vain veisanneet, mutta sydämemme ei ole sanonut: "Tää ota sydän syntinen Asuaksesi siellä Sen valtiaana ainiaan, Niin että murheissani saan sult' avun, lohduksen".

Silloin meillä onkin joulu koko vuoden, kun Jeesus asuu sydämessämme. Kuinka onkaan tyhjää joulun jälkeen, jos vain nautimme ulkonaisista. Ne ovat katoavaa. Sitä varten Jeesus syntyi, että saamme sydämeemme todellisen ilon. "Mun henkeni ja mieleni, Mun sydämeni, sieluni. Ne ota synnyinlahjaks'."

Näillä ajatuksilla tervehdin teitä toveriliittolaiset, etenkin kurssin 1944—45 opistolaiset. Hyvää Joulua kaikille Pirtin Viestin lukijoille!

Aune Nuutinen.
(o.s. Immonen)

Jokainen meistä on joutunut matkustamaan, joskus pitkiäkin matkoja. Tiedämme kokemuksesta matkan eri vaiheet. Alussa on mieli vireä, täynnä odotuksen jännitystä. Mutta kuinka on laita matkan lopussa — väsymys voittaa.

Juuri tällaista on iankaikkisen elämän matkaaminenkin. Aloitamme kaiken täynnä elämäniloa, mitään vastoinkäymisiä emme silloin tunne. Miten onkaan sitten, kun vastoinkäymiset alkavat tulla, kestämmekö ne. — Eihän vaan epäusko saa silloin voittaa. Koettelemuksia saavat kyllä toiset ihmiset enemmän kuin toiset, mutta silloin on hyvä muistaa virren sanat: "Ketä Hän rakastaa, sitä myös kurittaa . . ."

Tuntuu monesti siltä, että juuri nykyhetki on ihmiskunnalla sisäisen kärsimyksen aikaa. Me saatamme kyllä ulospäin näyttää iloisilta, mutta sisimmässämme voi olla pelko. Pelko siitä, miten käy tulevaisuudessa, elämämme lopussa.

Matkalla

Vaikka se monesti onkin vaikeaa, ei meillä ole muuta mahdollisuutta kuin turvata siihen armoon, joka ristillä on hankittu ja sanoa laulun tekijän sanoilla: "Mä muut' en voi kuin luottaa armoos suureen ja vaikeroida: auta armonin".

Edessämme on taas joulu. Mieleemme virittyvät joulun tuntuun. Monet muistelevat ehkä entisiä lapsuutensa jouluja. Ne olivat varmasti jokaisesta onnellisimpia hetkiä elämässä. Nytkin me saamme vastaanottaa joulun aivan uutena. Joulu on ilon juhlaa juuri siksi, että meille on annettu suurin lahja, minkä ihminen voi saada: iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa.

Lopuksi tahdon, hyvät toveriliittolaiset, sanoa raamatun sanat: Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus ja tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu.

Pitäkäämme tämä kehoitus aina silmäimme edessä, elämämme matkalla.

Eero Moilanen.

Suosittelaa

Esko Haapa: RAAMATUT KERTOVAT. Agricola-seura 1956.

Katselemme nykyajan raamattuja, kauniisiin nahkakansiin sidottuja, kuvitettuja perheraamattujamme tai vähän pienempiä, muistolehdellä varustettuja vihkiraamattujamme tai mitä erilaisimmin sidottuja pieniä raamattujamme, emme useinkaan tule ajatelleeksi niitä merkittäviä ja merkittäviä tapahtumia, joiden tuloksena me saamme niitä vapaasti käyttää.

"Raamatut kertovat" kirjan kirjoittaja, apulaisprofessori Esko Haapa, arvossa pidetty raamatun maailman tuntija, opastaa lukijaa selkeästi ja mielenkiintoisesti Sanan alkuvaiheista nykyhetkeen saakka. Kirjan kahdeksassa luvussa kerrotaan raamattujen tarinat niiden yli 3500 vuotta kestäneellä taipaleella. Mooseksen veistäessä kymmenen käs-

kyjen kivitaulut oli raamatun ulkoasun historia alkanut! Vähitellen raamatut saivat käytännöllisempiä muotoja, kivitaulut muuttuivat nahkakääröiksi, nämä papyroskääröiksi ja kristittyjen vainojen aikana olosuhteiden pakosta pienemmiksi ja käytännöllisemmiksi pergamentille kirjoitetuiksi, jotka 1000 vuotta hallittuaan siirtyivät paperin tieltä. Valtavan suuri muutos raamattujen historiassa tapahtui kirjapainotaidon keksimisen jälkeen. Koneet alkoivat niitä monistaa tehden pyhän Sanan saannin helpommaksi. On ehtinyt kulua 500 vuotta 200:n ensimmäisen painetun raamatun ilmestymisestä, latinankielisten, joita eri kirjastoissa on säilynyt meidän päiviimme saakka 21 kappaletta. Mutta vasta sitten, kun raamattuja alettiin kääntää eri kielille, tavoittivat ne varsinaisen kansan. Kirjan eräessä luvussa kerrotaan oman suomenkielisen raamattumme 500-vuotiset vaiheet.

Raamattujen koko, aines ja muoto ovat vuosituhanten aikana vaihdelleet, mutta pyhä Sana on säilynyt vainoista ja vaikeuksista huolimatta sukupolvesta toiseen ja levinnyt kansasta kansaan. Raamattujen vaiheet ovat niin ihmeelliset, että vaikka kirja "Raamatut kertovat" on tarkoitettu lähinnä ensi talven opintokerhoissa tutkittavaksi, toivoisi jokaisen, jolle Kirjojen Kirja on rakas, lukevan sen.

Käsi

*Oi Käsi, siunaa, hoida!
Osoita määränpää!
Sinun työtäs mestaroida
en tahdo enempää.*

*Nyt otan, mitä annat
ja vaiti odotan.
Sinä väsynyttä kannat,
Käsi Jumalan.*

Jaakko Haavio: Suomen maa.

Jaakko Haavio: SUVEN MAA. WSOY 1956.

Runouden ystävät lienevät iloiten huomioineet edellä mainitun, parhaan uskonnollisen runoilijan teoksen ilmentymisen.

Kaikille, mutta eritoten nuorille, rakentavaa on sen runoista huokuva lämmin viisaus, lähimmäisen ymmärtäminen, herkkä kauneudentaju, ilo, nöyryys ja harras lapsenomainen usko.

Kirjan nimestä huolimatta sen vaikutelma on syksyinen: hiljainen kypsyttyminen elonkorjuuseen, valmistuminen "Suven maahan", taivaskotiin, josta sen viimeinen runo "Suvivirsi" kertoo:

Kuuntelen, kuuntelen.
Kaukaa, takaa taivaiden
suvivirsi soi.
Säveliä serafin,
joita kerran kuuntelin,
jälleen tuuli toi.

Hyvä joululahjakirja!

Valva Salomaa.

Toveriliiton raamatunluku

TAMMIKUU			
1	II Moos. 1	Kol. 1:	1—8
2	2		9—20
3	3		21—29
4	4:	1—5	2: 1—5
5	4:	6—15	2: 6—15
6	5		16—23
7	6	3:	1—4
8	7		5—11
9	8		12—18
10	9:	1—15	19—25
11	9:	16—32	4: 1—9
12	10		10—18
13	11	I Tess. 1	
14	12:	1—20	2: 1—12
15		21—36	13—20
16		37—50	3: 1—13
17	13		4: 1—8
18	14:	1—18	9—18
19		19—31	5: 1—13
20	15		14—28
21	16:	1—18 II Tess. 1	
22		19—36	2: 1—12
23	17		13—17
24	18		3: 1—13
25	19		14—18
26	20	I Tim. 1:	1—5
27	21:	1—17	6—14
28		18—36	15—20
29	22:	1—15	2: 1—7
30		16—31	8—15
31	23:	1—13	3: 1—7
	24		8—16
		4	

HELMIKUU			
1	II Moos. 25:	1—16 I Tim. 5:	1—18
2		17—40	9—16
3	26:	1—14	17—25
4		15—37	6: 1—5
5	27		6—16
6	28:	1—14	17—21
7		15—43 II Tim. 1:	1—12
8	29:	1—34	13—18
9		35—46	2: 1—13
10	30:	1—9	14—21
11		10—21	22—26
12		22—38	3: 1—9
13	31		10—17
14	32:	1—14	4: 1—13
15		15—35	14—22
16	33	Tit. 1:	1—9
17	34:	1—27	10—16
18		28—35	2: 1—10

MAALISKUU			
1	III Moos. 1	Hebr. 4:	1—10
2	2		11—16
3	3		5
4	4:	1—21	6: 1—8
5		22—35	9—20
6	5		7: 1—10
7	6		11—19
8	7		20—28
9	8:	1—21	8: 1—5
10		22—36	6—13
11	9		9: 1—10
12	10		11—14
13	11:	1—28	15—22
14		29—47	23—28
15	12		10: 1—10
16	13:	1—46	11—18
17		47—59	19—25
18	14		26—31
19	15		32—39
20	16		11: 1—7
21	17		8—19
22	18		20—29
23	19		30—40
24	20		12: 1—11
25	21		12—17
26	22		18—24
27	23		25—29
28	24		13: 1—6
29	25		7—14
30	26		15—19
31	27		20—25

Sinun suusi laki on minulle kalliimpi kuin tuhannet kappaleet kultaa ja hopeata.

Sinun kätesi ovat minut tehneet ja valmistaneet; anna minulle ymmärrys oppiakseni sinun käskysi.

Ps. 119: 72, 73.

Eräs vierailu

Vieraitten käynnit aina rikastuttavat opistoelämää. Eräänä syksyn kohokohtana muistellaan nuorisoliittopiirimme sihteerien Vilho Muttosen ja Toivo Tahvanaisen sekä kersantti Urho Hynysen vierailua. Jollain tavalla heidän suotiin puhua meille niin, että tunsimme Jumalan Hengen kosketusta. Oli tuomiosunnuntain edellinen sunnuntai.

Kersantti Hynysen puheen aiheena oli sanat: "Valmistaudu kohtaamaan Jumalaasi." Tässä muutamia ajatuksia: Kyllä elämässä yleensä valmistaudutaan, esimerkiksi elämäntehtävään. Suuria juhli varten valmistaudutaan myös perusteellisesti. Mutta loppujen lopuksi on monen elämässä kaikki touhu valmistautumista helvettiä varten. Surullista on, että usein vasta kuolinhetkellä pyydetään pappia valmistamaan ihmistä kohtaamaan Jumalaansa, jonka silmät ovat kuin tulen liekit, ihmistä, jonka sekä ruumiin että sielun voimat ovat jo melkein lopussa. — Me emme kuitenkaan itse pysty itseämme valmistamaan. Puolestamme on valmistukset tehnyt Jeesus. Siitä onkin kysymys, että turvaamme Häneen.

Piirisihteri Muttonen selvitteli kysymystä, mistä me saamme voimaa valvomiseen. "Tahtoa minulla on, mutta ei voimaa." Kun kuuluisalta herätysaarnaaja Moodylta kysyttiin, missä oli hänen voimansa salaisuus, osoitti hän raamatuaan: "Tässä on minun voimani." Vastavoima kiusauksissa saadaan vain Sanasta. "Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi." Ps. 119: 9. Vihollisen valta on rajoitettua valtaa. Ylhäällä on puolustajanamme Jeesus, sieltä ennättää apu. Tie ylöspäin on aina vapaa, silloinkin kun on pimeätä. Joosef on esimerkki siitä, miten Jumalan Sanan voima auttaa kiusauksissa. "Runsaasti asukoon sana teidän sydämissänne."

Piirisihteri Tahvanainen puhui aiheenaan Jes. 43: 24: "Sinä olet minua synneilläsi vaivannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi." Jumalan Sanan edessä joudumme kaikki syyllisiksi. Sanan kaksiteräinen miekka paljastaa kaiken, ei ole yhtään eroitusta ihmisen ja ihmisen välillä. Jumala on ympäröinyt meitä rakkauksella. Antanut armoa armon lisäksi. Meidän täytyy huomata, että meissä ei asu mitään hyvää. Jumala lyö

ja riisuu, että saisi pukea. Oikea paranus on siinä, että mennään tuhlaajapojan tavoin itseemme. Jos Jumalan Sana synnistä uskottaisiin, tulisi meille suuri hätä, murhe siitä, että olemme Jumalan Isän sydäntä synneillämme vaivanneet. Silloin pääsisi meitä myöskin armon sana virvoittamaan: "Älä pelkää, minä olen sinut lunastanut."

Sana oli meitä puhutellut, varoittanut, mutta myöskin ravinnut. Jäimme kiittämään Jumalaa lähettämistään sanansaattajista ja pyytämään siunausta heidän matkoilleen.

Nurmeksen ev. kansanopiston kannatusyhdistys ry:n vuosikokous pidetään sunnuntaina tammikuun 27. päivänä 1957 opistolla. Samassa yhteydessä vietetään myöskin vuosijuhlaa, jossa puhujina ovat mm. apul. professori Esko Haapa ja Agricola-seuran toiminnanjohtaja, pastori Uriel Kailo. Tervetuloa mukaan!

Tietoomme on tullut

VIHITTYJÄ:

Paavo Hyvönen	
Taimi Pellikka	(1950—51)
Lauri Makkonen	(1951—52)
Kaija Korolainen	(1951—52)
Pentti Haverinen	
Eeva Kuittinen	(1952—53)
Erkki Heikkinen	
Kirsti Kinnunen	(1953—54)
Timo Kähkönen	
Eevi Leinonen	(1953—54)
Eelis Tiittanen	
Martta Piironen	(1954—55)

KIHLOISSA:

Kaarlo Laine	
Maija Taskinen	(1946—47)
Olavi Kallinen	
Eeva Savolainen	(1948—49)
Erkki Turunen	
Maija Leena Turunen	(1952—53)
Aimo Tolvanen	(1952—53)
Eeva Kainulainen	
Aatos Siponen	
Mirja Honkanen	(1954—55)

Parhaat onnittelet!

"Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kansanne." 2 Kor. 13: 13.